

О. Болгар,
кандидат юридичних наук,
доцент кафедри кримінального процесу
факультету підготовки фахівців для органів досудового розслідування
Одеського державного університету внутрішніх справ

ПРЕДМЕТ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ РЕЄСТРАЦІЇ

Постановка проблеми. Реалізація проголошеного Конституцією України пріоритету прав і свобод особистості зажадала створення ефективного механізму їх реалізації та захисту, що визначило найважливіші напрямки державно-правових перетворень. З проголошенням соціальної держави в суспільстві робиться заявка на рішучий крок до переходу від принципу «рівності можливостей» до принципу «рівності результатів». Створення умов реалізації проголошених Конституцією прав і свобод особистості вимагає її активної участі в соціальних і економічних процесах, що обумовлює потребу в радикальному системному оновленні правових форм, що опосередковують державно-владний вплив на інститути громадянського суспільства. Проведена в умовах трансформації економічної і політичної систем адміністративно-правова реформа не може бути зведена до оптимізації та адаптації існуючих правових механізмів державного управління стосовно нових умов, бо в основі її лежать принципово інші підходи до побудови нової системи взаємовідносин виконавчої влади та особистості, заснованої на ідеї забезпечення розумного балансу публічних і приватних інтересів. Різке скорочення сфер, що допускають можливість використання прямих адміністративних методів при істотному збагаченні функціональної ролі держави призвело до появи нових правових форм державного

управління. На тлі структурно-функціонального реформування системи виконавчої влади особливої актуальності набула одна з форм її реалізації – державна реєстрація, яка знайшла своє застосування в усіх сферах державного управління (економіка, соціальна та адміністративно-політична сфери). Незважаючи на це, сутність і правова природа державної реєстрації як форми реалізації виконавчої влади досі не стали предметом детального дослідження в юридичній літературі.

Огляд останніх досліджень і публікацій. Певним аспектам теоретико-правового дослідження державної реєстрації приділялась увага науковців різних галузей знань. Серед вчених-адміністративістів, які займалися дослідженням цієї проблематики, можна відзначити роботи таких науковців як: В. Авер'янов, О. Андрійко, Д. Бахрах, Ю. Битяк, Л. Біла-Тіунова, В. Вишняков, В. Галунько, А. Головач, І. Голосніченко, І. Задоя, С. Ківалов, В. Колпаков, Ю. Тихомиров, О. Шмалій, М. Шульга та ін.

Враховуючи динамічність адміністративного законодавства, а також досить швидкі темпи розвитку та реформування адміністративного права, багато наукових положень частково втратили свою актуальність. Таким чином, цілком обґрунтовано можна говорити про те, що сьогодні необхідним стає системне і фундаментальне дослідження теоретичних і прикладних проблем, пов'язаних

з адміністративно-правовим забезпеченням державної реєстрації на основі новітніх теоретико-правових засад.

Формулювання завдання дослідження. Метою статті є дослідження предмета адміністративно-правового регулювання державної реєстрації.

Виклад основного матеріалу. Забезпечення прав і свободи людини є пріоритетом сучасної держави. Механізм реалізації відповідного напрямку постійно державою вдосконалюється. Із змінами економічних перетворень, удосконалюється і правова система державного управління. Не є винятком також і розвиток адміністративно-правової науки. Норми адміністративного права забезпечують рівні права і можливості людини та захищають її від посягань з боку порушників норм адміністративного права. Правові норми дають можливість вирішувати багато питань у повсякденному житті державного управління. Проблеми розвитку адміністративно-правової галузі права нерозривно пов'язані з розвитком держави [2].

Адміністративне право регулює суспільні відносини. Воно закріплює обов'язки і права всіх сторін суспільних відносин: і владних, і невідладних суб'єктів. Головна складова предмета адміністративного права, його ядро – система відносин державної адміністрації з громадянами та їх організаціями. Основне завдання адміністративного права – правове забезпечення конституційних прав і обов'язків громадян.

Активне застосування інституту державної реєстрації в механізмі правового регулювання суспільних відносин обумовлює необхідність встановлення меж дії правового режиму, не допускаючи їх надмірного розширення, а також теоретичного і законодавчого визначення єдиних критеріїв, наявність яких передбачає обов'язковість реєстрації того чи іншого об'єкта, вироблення підстав для їх класифікації.

За останні роки сфера застосування інституту державної реєстрації значно розширилася, що призвело до значного зростання кількості правовідносин. Відповідно збільшилася кількість різних нормативних актів, що становлять досліджуваний адміністративно-правовий інститут. В даний час, в умовах ринкової економіки, що розвивається, з'являється безліч самостійно діючих господарюючих суб'єктів. Складна і суперечлива ситуація, що склалася в ході проведення політичних і економічних перетворень, не залишає сумніву в необхідності її регулювання з боку держави. Держава, зменшуючи обсяг прямого управління господарюючими суб'єктами, зберігає і збільшує обсяг регулювання їх діяльності [4].

Зокрема в реєстраційній діяльності вплив державних функцій постійно вдосконалюється з метою захисту прав, свобод та інтересів громадян.

Але слід зазначити, що сучасне реєстраційне законодавство носить фрагментарний і несистемний характер. На сьогоднішній день недостатньо дослідженими залишаються матеріально-правові та процесуально-правові ознаки інституту реєстрації. Зокрема, розвиток і вдосконалення законодавства, поява якісно нових правовідносин між органами виконавчої влади, з одного боку, та організаціями, громадськими об'єднаннями, юридичними та фізичними особами, з іншого, які пов'язані з реалізацією їх прав і законних інтересів, потребують наукової та практичної модернізації. Рішення цієї складної задачі викликає потребу не тільки в оновленні українського законодавства, а й у формуванні багатьох принципово важливих правових інститутів, до числа яких відноситься інститут реєстрації.

Визначення реєстрації міститься, зокрема, у Юридичній енциклопедії, де реєстрація трактується як взяття на облік, занесення в реєстр осіб, актів цивільного стану, уставов, матеріальних цінностей та інших

об'єктів; в ракурсі державно-управлінської діяльності існує реєстраційна система — форма державного обліку, що полягає в обов'язковій реєстрації уповноваженими органами [11].

Вчені правознавці по різному з наукової точки зору підходять до визначення. Так, Н. Мариняк [8] і Ю. Оніщик [9] відносять реєстрацію, поряд з ліцензуванням і порядком прийняття правових актів управління, до адміністративно-процедурного провадження. Реєстрація — акт офіційного визнання законності відповідних дій... і служить цілям забезпечення законності здійснюваних у сфері державного управління певних дій, що становлять значний публічно-правовий інтерес, і одночасно цілям гарантування прав і законних інтересів фізичних і юридичних осіб, а також різного роду недержавних утворень.

Професор І. Голосніченко вважає, що реєстрація полягає у перевірці законності фактів, їх офіційному визнанні та подальшому обліку. Її здійснення покладено на уповноважені державні органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування [5].

Ю. Битяк зазначає, що реєстрація є одним з видів адміністративних процедур, здійснюваних органами виконавчої влади у взаємовідносинах з громадянами та їх організаціями. Реєстраційні адміністративні процедури включають в себе діяльність органів виконавчої влади, врегульовану адміністративно-процесуальними нормами, в ході яких вирішуються питання про офіційне визнання законності існування певних матеріальних об'єктів і юридичних фактів [3].

Одним з перших поняття реєстрації було дано Законом України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань» 15 травня 2003 року № 755-IV [12].

Згідно ст. 1 зазначеного вище Закону: «державна реєстрація юридичних осіб, громадських форму-

вань, що не мають статусу юридичної особи, та фізичних осіб-підприємців (далі — державна реєстрація) — офіційне визнання шляхом засвідчення державою факту створення або припинення юридичної особи, громадського формування, що не має статусу юридичної особи, засвідчення факту наявності відповідного статусу громадського об'єднання, професійної спілки, її організації або об'єднання, політичної партії, організації роботодавців, об'єднань організацій роботодавців та їхньої символіки, засвідчення факту набуття або позбавлення статусу підприємця фізичною особою, зміни відомостей, що містяться в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань, про юридичну особу та фізичну особу-підприємця, а також проведення інших реєстраційних дій, передбачених цим Законом» [12].

В зазначеному законі поняття реєстрації є занадто вузьким і охоплює лише особливості механізму реєстрації осіб.

Багато вчених-адміністративістів присвятили свої роботи розкриттю сутності і з'ясуванню критеріїв реєстрації. Досі немає єдиної думки про те, чи входить державна реєстрація в поняття «дозвільне провадження» [1].

І. Голосніченко вважає, що державна реєстрація багато в чому схожа з дозвільною системою. Але це два різні способи, що належать до різних методів адміністративного впливу. Так, при реєстрації громадян, транспортних засобів, нерухомості тощо не приймається адміністративний акт, що дозволяє діяльність. Реєстрація полягає в перевірці законності фактів, їх офіційному визнанні та подальшому обліку, а видача дозволів з подальшим контролем пов'язується з певними видами діяльності, правонаділенням відповідних суб'єктів [5].

І. Грицяк вважає, що реєстрація є однією з форм державної дозвільної політики, разом з ліцензуванням і сер-

тифікацією, так як їх реалізація тягне за собою суттєві правові наслідки для суб'єктів правовідносин [6].

Думки вчених адміністративістів розділяються у зв'язку з нерегульованістю процедури реєстрації законами, на рівні регіональної нормотворчості намагаються компенсувати прогалини в законодавстві. Прийняті в органах влади акти часто суперечать не тільки чинному законодавству, а й один одному.

Таке становище, природно, підтримує і без того нестабільну нормативно-правову основу процедури державної реєстрації, що сприяє виникненню колізій і протиріч, ускладнює роботу структур органів реєстрації, призводить до зростаючого потоку листів, скарг і звернень до судових органів. На думку В. Галунька державна реєстрація виконує дві функції:

– правостановлююча, яка полягає в тому, що шляхом офіційної констатації у відповідних журналах певних фактів забезпечуються необхідні умови для реалізації громадянами своїх прав на ті чи інші соціальні блага;

– правоохоронна, полягає в здійсненні адміністративного нагляду за законністю дій і фактів, що реєструються [2].

Наприклад реєстрацію в органах внутрішніх справ необхідно вважати одним з видів державної реєстрації.

Так реєстраційним обліком громадян є порядок реєстрації та зняття громадян з обліку за місцем перебування та за місцем проживання в межах України, який встановлюється з метою забезпечення необхідних умов для реалізації громадянами своїх прав і свобод, а також виконання ними обов'язків перед іншими громадянами, державою і суспільством. Спосіб реєстрації обраний громадянином (постійний або тимчасовий) може мати для громадянина різний правовий зміст і наслідки. Реєстрація громадянина України за місцем перебування проводиться без

зняття з реєстраційного обліку за місцем проживання. При реєстрації громадянина за місцем проживання проводиться вже зняття його з реєстраційного обліку за колишнім місцем проживання. Різниця в реєстрації полягає, перш за все, в термінах, на які громадяни вселяються в житлові приміщення. При постійній реєстрації термін вселення не визначений а при тимчасовій реєстрації термін вселення, як правило, є заздалегідь визначеним [13].

Здійснення реєстраційного обліку громадян України за місцем перебування і за місцем проживання в межах держави і контролю за дотриманням громадянами і посадовими особами правил реєстрації та зняття з реєстраційного обліку громадян, покладено на територіальні органи Державної міграційної служби України.

Громадянам України, а також іноземцям та особам без громадянства, які на законних підставах перебувають в Україні, гарантуються свобода пересування та вільний вибір місця проживання на її території, за винятком обмежень, встановлених законом. Відповідно до Закону України «Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні» від 11 грудня 2003 року № 1382-IV громадянин України, а також іноземець чи особа без громадянства, які постійно або тимчасово проживають в Україні, зобов'язані протягом тридцяти календарних днів після зняття з реєстрації місця проживання та прибуття до нового місця проживання зареєструвати своє місце проживання [13].

Громадяни, які прибули для тимчасового проживання в житлових приміщеннях, які не є їх місцем проживання, на термін понад 90 днів, зобов'язані в 3-денний термін з дня прибуття (виключаючи вихідні та святкові дні) звернутися до посадових осіб, відповідальних за реєстрацію. Реєстрація громадян за місцем перебування здійснюється в житлові

приміщення будь-яких форм власності без зняття з реєстраційного обліку за місцем проживання. При вселенні громадян в житлові приміщення за місцем перебування зазначені громадяни отримують статус «тимчасових мешканців».

Таким чином реєстрація громадян за місцем проживання або за місцем перебування врегульована правовими нормами з метою впорядкування міграційних процесів в державі, а також для здійснення громадянами своїх прав і свобод.

Наприклад, реєстрація автотранспорту – це не тільки отримання на нього номерних знаків після покупки. У поняття реєстрації до таких дій входить внесення змін до документів, отримання їх дублікатів і відновлення втрачених номерних знаків, переоформлення автівки у спадок або у зв'язку з переобладнанням, зняття з обліку перед продажем і багато іншого.

Реєстрація, перереєстрація колісних транспортних засобів усіх категорій з видачею свідоцтва про реєстрацію та номерних знаків, зняття з обліку транспортного засобу з видачею облікової картки та номерних знаків для разових поїздок здійснюється територіальними сервісними центрами внутрішніх справ.

В даний час порядок реєстрації транспортних засобів встановлюється «Порядком державної реєстрації (перереєстрації), зняття з обліку автомобілів, автобусів, а також самохідних машин, сконструйованих на шасі автомобілів, мотоциклів усіх типів, марок і моделей, причепів, напівпричепів, мотоколясок, інших прирівняних до них транспортних засобів та мопедів» затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 7 вересня 1998 р. № 1388 [14].

Правилами встановлено єдиний на всій території України порядок реєстрації автотранспортних засобів з робочим об'ємом двигуна внутрішнього згорання понад 50 куб. см

і максимальною конструктивною швидкістю більше 50 км/год і причепів до них, призначених для руху по автомобільних дорогах загального користування, що належать юридичним особам, громадянам України, іноземним юридичним особам та громадянам, особам без громадянства.

Транспортні засоби, зареєстровані в інших державах і тимчасово ввезені на територію України на термін більше 6 місяців, також підлягають реєстрації.

Реєстрація транспортних засобів здійснюється з метою забезпечення їх державного обліку, нагляду за відповідністю конструкції, технічного стану та обладнання транспортних засобів згідно до встановлених вимог безпеки, боротьби зі злочинами та іншими правопорушеннями, пов'язаними з використанням транспортних засобів, виконання законодавства про військово-транспортний обов'язок та податкового законодавства [14].

Реєстраційні підрозділи здійснюють такі основні реєстраційні дії, спрямовані на забезпечення допуску транспортних засобів до участі в дорожньому русі:

- реєструють транспортні засоби;
- проводять зміну реєстраційних даних;
- знімають з реєстраційного обліку транспортні засоби;
- видають «транзитні» реєстраційні знаки;
- видають дублікати свідоцтва про реєстрацію та дублікати паспортів транспортних засобів замість втрачених або непридатних для використання;
- видають реєстраційні знаки транспортних засобів;
- проводять тимчасову реєстрацію транспортних засобів за місцем перебування власників [10].

Транспортні засоби реєструються за місцем проживання фізичних осіб. У тому випадку, якщо вони не мають реєстрації за місцем проживання, то реєстрація транспортних

засобів проводиться за місцем перебування зазначених осіб. Реєстрація транспортних засобів за юридичними особами здійснюється за місцем знаходження юридичних осіб.

Реєстрація слугує важливим засобом управлінського впливу, окремі права і обов'язки з'являються лише в зв'язку з наявністю ненормативного акту, який служить індивідуальним регулятором загальнозначущої поведінки [1].

Здійснення реєстрації є одним із заходів з боку держави, покликаної забезпечити публічний інтерес. Сенс реалізації такого заходу полягає в збалансуванні певним чином публічного і приватного інтересу.

Реєстрацію можна віднести до числа правових форм виконавчої діяльності, оскільки вона оформлюється і здійснюється на основі правового акту (свідоцтво про реєстрацію), в результаті якого настають юридичні наслідки.

Юридичні наслідки виражаються у запереченні адміністративно-правових відносин між заявником та органом виконавчої влади, що здійснює процедуру реєстрації.

Таким чином, реєстрацію необхідно розглядати як правовий інститут, тобто сукупність правових норм, що регулюють такі групи відносин:

- по-перше, відносини, що виникають з приводу створення та організації діяльності реєструючих органів;
- по-друге, відносини, що виникають між органами виконавчої влади (реєструючий орган) та особою, яка бажає зареєструвати свої права або певний правовий статус.

У зв'язку з вищевикладеним, необхідно виділити певні особливості поняття реєстрації, які є неоднозначними. Будучи системою державно-виконавчих відносин, зміст яких визначає регулювання суспільних відносин, потрібне виконання приписів і певної правової поведінки в тих сферах, де порушення правил реєстрації призводить до правопорушень.

Державна реєстрація має свої принципи організації управлінського впливу. Такі як координація держави і громадян при реалізації програм управління, спеціалізація управлінського впливу, професійна компетентність, обмеження державного втручання в діяльність соціальних інститутів, зацікавленість громадян у виконанні адміністративних умов державної реєстрації.

Необхідно звернути увагу на те що, державна реєстрація виступає формою контролю за виконанням обов'язкових умов, пов'язаних з державною реєстрацією, діяльністю суб'єктів реєстраційних правовідносин. Так, громадяни, які прибули для тимчасового проживання в житлових приміщеннях, які не є їх місцем проживання, на термін понад 90 днів, зобов'язані в 3-денний термін з дня прибуття (виключаючи вихідні та святкові дні) звернутися до посадових осіб, відповідальних за реєстрацію. За порушення вказаних правил у законодавчому порядку передбачено адміністративну відповідальність.

Таким чином, під визначенням державної реєстрації розуміється офіційне визнання за певними суб'єктами прав або правового статусу, в тих випадках, коли необхідним є регулювання з боку держави конкретних суспільних відносин, а також здійснення контролю за фактично здійснюваними діями, що є формою виконавчої діяльності, вираженої в санкціонуванні.

Природу реєстраційних відносин регулюють адміністративно-правові норми. Вони охороняють і визначають права і обов'язки учасників реєстраційних відносин.

Для функціонування норм права по відношенню до державної реєстрації, норми права створюють юридичну базу для здійснення правозастосовної діяльності виконавчо-розпорядчих органів. Норми права регламентують процес застосування права.

Реєстрація як одна з адміністративних процедур включає в себе кілька

стадій, що послідовно змінюють одну одну. Особливість полягає в тому, що стадії плавно змінюються, і у ніяких процедурах між ними немає чітких меж. У загальній теорії юридичного процесу під стадіями зазвичай розуміються відносно самостійні етапи процесу, на кожному з яких вирішуються специфічні завдання провадження і з цією метою відбуваються суворо визначені правовими нормами юридичні дії, а також складаються (видаються) юридичні документи (правові акти) [7].

Аналіз чинного законодавства, дозволяє зробити висновок, що з урахуванням специфіки, процедуру реєстрації умовно можна поділити на обов'язкові та факультативні стадії:

- прийом документів необхідних для здійснення реєстрації (обов'язкова);
- розгляд і перевірка поданих документів (обов'язкова);
- призначення та проведення попередньої реєстраційної експертизи (факультативна);
- прийняття рішення про реєстрацію або про відмову в реєстрації (обов'язкова);
- оскарження відмови в реєстрації та проведення незалежної експертизи при оскарженні відмови реєструючого органу (факультативна);
- внесення даних на підставі поданих документів до Єдиного реєстру, оформлення та видача свідоцтва, що підтверджує факт реєстрації (обов'язкова);
- подання відомостей про реєстрацію до державних органів, перелік яких визначено окремими нормативними актами (факультативна).

Висновки. Проаналізувавши наукові концепції провідних вчених адміністративістів необхідно зробити висновок, що інститут державної реєстрації врегульовано нормами адміністративного права, а предмет регулювання можна визначити як сукупність суспільних відносин, що виникають при забезпеченні органами виконав-

чої влади прав і обов'язків громадян, юридичних осіб шляхом державної реєстрації, а також інших відносин, пов'язаних з формуванням і діяльністю реєструючих органів.

У статті досліджено сучасні теоретико-правові особливості предмету адміністративно-правового регулювання державної реєстрації. Визначено, що головною складовою предмета адміністративного права, його ядро – система відносин державної адміністрації з громадянами та їх організаціями. Обґрунтовано, що активне застосування інституту державної реєстрації в механізмі правового регулювання суспільних відносин обумовлює необхідність встановлення меж дії правового режиму, не допускаючи їх надмірного розширення, а також теоретичного і законодавчого визначення єдиних критеріїв, наявність яких передбачає обов'язковість реєстрації того чи іншого об'єкта, вироблення підстав для їх класифікації. Сучасне реєстраційне законодавство носить фрагментарний і несистемний характер. Акцентовано увагу, що на сьогоднішній день недостатньо дослідженими залишаються матеріально-правові та процесуально-правові ознаки інституту реєстрації, зокрема, розвиток і вдосконалення законодавства, поява якісно нових правових відносин між органами виконавчої влади, з одного боку, та організаціями, громадськими об'єднаннями, юридичними та фізичними особами, з іншого, які пов'язані з реалізацією їх прав і законних інтересів, потребують наукової та практичної модернізації. Наголошено, що вирішення цієї складної задачі викликає потребу не тільки в оновленні українського законодавства, а й у формуванні багатьох принципово важливих правових інститутів, до числа яких відноситься

інститут реєстрації. Визначено, що реєстрація слугує важливим засобом управлінського впливу, окремі права і обов'язки з'являються лише в зв'язку з наявністю ненормативного акту, який служить індивідуальним регулятором загальнозначущої поведінки. Зазначено, що здійснення реєстрації є одним із заходів з боку держави, покликаній забезпечити публічний інтерес, сенс реалізації такого заходу полягає в збалансуванні певним чином публічного і приватного інтересу. Доведено, що державну реєстрацію можна віднести до числа правових форм виконавчої діяльності, оскільки вона оформлюється і здійснюється на основі правового акту (свідоцтво про реєстрацію), в результаті якого настають юридичні наслідки, що виражаються у запереченні адміністративно-правових відносин між заявником та органом виконавчої влади, що здійснює процедуру реєстрації. Зроблено висновок, що державну реєстрацію необхідно розглядати як правовий інститут, тобто сукупність правових норм, що регулюють такі групи відносин: відносини, що виникають з приводу створення та організації діяльності реєструючих органів; відносини, що виникають між органами виконавчої влади та особою, яка бажає зареєструвати свої права або певний правовий статус.

Ключові слова: адміністративне право; адміністративне законодавство; державна реєстрація; адміністративно-процесуальні правовідносини; орган реєстрації; акти реєстрації; реєстраційні правовідносини.

Bolhar O. Subject of administrative and legal regulation of state registration

The article examines modern theoretical and legal features of the subject of administrative and legal regulation of state registration. It is

determined that the main component of the subject of administrative law, its core, is the system of relations between the state administration and citizens and their organizations. It is proved that the active application of the institution of state registration in the mechanism of legal regulation of Public Relations makes it necessary to establish the boundaries of the legal regime, preventing their excessive expansion, as well as the theoretical and legislative definition of common criteria, the presence of which implies the mandatory registration of an object, the development of grounds for their classification. Modern registration legislation is fragmented and unsystematic. It is emphasized that today the material-legal and procedural-legal features of the institution of registration remain insufficiently studied, in particular, the development and improvement of legislation, the emergence of qualitatively new legal relations between executive authorities, on the one hand, and organizations, public associations, legal entities and individuals, on the other, which are related to the implementation of their rights and legitimate interests, require scientific and practical modernization. It is noted that the solution of this complex problem causes a need not only for updating Ukrainian legislation, but also for the formation of many fundamentally important legal institutions, including the Institute of registration. It is determined that registration serves as an important means of managerial influence, individual rights and obligations appear only in connection with the presence of a non-normative act, which serves as an individual regulator of generally significant behavior. It is noted that the implementation of registration is one of the measures on the part of the state designed to ensure public interest, the meaning of implementing

such a measure is to balance public and private interests in a certain way. It is proved that state registration can be attributed to the number of legal forms of executive activity, since it is drawn up and carried out on the basis of a legal act (certificate of registration), as a result of which legal consequences arise, which are expressed in the denial of administrative and legal relations between the applicant and the executive authority performing the registration procedure. It is concluded that state registration should be considered as a legal institution, that is, a set of legal norms regulating such groups of relations: relations arising in connection with the creation and organization of the activities of registration bodies; relations arising between executive authorities and a person who wants to register their rights or a certain legal status.

Key words: administrative law; administrative legislation; state registration; administrative and procedural legal relations; registration authority; acts of registration; registration legal relations.

Література

1. Авер'янов В. Б. Державне управління: проблеми адміністративно-правової теорії та практики / В. Б. Авер'янов. Київ : Факт, 2003. 384 с.

2. Адміністративне право України : навчальний посібник : у 2 т. Т. 1 : Загальне адміністративне право / В. В. Галуцько та ін. Херсон : ПАТ «Херсонська міська друкарня», 2017. 320 с.

3. Адміністративне право України. / Ю. П. Битяк, В. М. Гаращук, О. В. Дьяченко та ін. Київ : Юрінком Інтер, 2007. 544 с.

4. Адміністративне право України (загальна частина): навчальний посібник / О. І. Остапенко, М. В. Ковалів, С. С. Єсімов, Л. С. Гулак і інші. Львів : НУ «Львівська політехніка», 2019. 504 с.

5. Голосніченко І.П. Державне управління в Україні: централізація і децентралізація. Київ, 1997 448 с.

6. Грицяк І. А. Публічне управління в Україні: становлення за європейськими стандартами. Вісник Академії митної служби України. Сер. : Державне управління. 2010. № 2. С. 5–11.

7. Жаровська І. М. Публічні та приватні інтереси у механізмі сучасної державної влади. Науковий вісник Чернівецького ун-ту. Серія «Правознавство». 2010. Вип. 525. С. 33–37.

8. Мариняк Н. М. Діяльність органів публічної влади у сфері надання електронних адміністративних послуг. Visegrad Journal on Human Rights. 2020. № 4, vol. 2. P. 174–181.

9. Оніщик Ю. Органи місцевого самоврядування як суб'єкти надання адміністративних послуг. Вісник АПСВТ. 2018. № 1. С. 62–64.

10. Циганов О.Г. Класифікація адміністративних послуг. Наука і правоохорона. 2013. № 1(19). С. 60–66.

11. Юридична енциклопедія: В 6 т. / Редкол.: Ю. С. Шемшученко (голова редкол.) та ін. Київ: «Укр. енцикл.», 1998.

12. Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань: Закон України від 15 травня 2003 року № 755-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/755-15#Text> (дата звернення: 05.05.2022).

13. Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні: Закон України від 11 грудня 2003 року № 1382-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1382-15#Text> (дата звернення: 06.05.2022).

14. Про внесення змін до Порядку державної реєстрації (перереєстрації), зняття з обліку автомобілів, автобусів, а також самохідних машин, сконструйованих на шасі автомобілів, мотоциклів усіх типів, марок і моделей, причепів, напівпричепів, мотоколясок, інших прирівняних до них транспортних засобів та мопедів: Постанова Кабінету Міністрів України від 17 лютого 2021 р. № 115. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/115-2021-n#Text> (дата звернення: 07.05.2022).